

rep.nr.

2010/3076

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 5 NOVEMBER 2010

3 e KAMER

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk
heropening der debatten

In de zaak:

B

appellant,
verschijnend in persoon en bijgestaan door mr. STROOBANTS Peter,
advocaat te 2020 ANTWERPEN, Tontoonstellingslaan 16.

Tegen:

JST BELGIUM NV, met maatschappelijke zetel te
1910 KAMPENHOUT, Oudestraat 15,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. MAES Erik, advocaat te 2000 ANTWERPEN,
Lange Gasthuisstraat 27.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 18 juni 2009 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 24e kamer (A.R. 2.384/07).
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 29 september 2009;
- de conclusie voor de appellant, neergelegd ter griffie op 22 maart 2010 en de aanvullende en hernemende conclusie, neergelegd ter griffie op 25 augustus 2010,

- de conclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 15 januari 2010, 7 juni 2010 en de syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 24 september 2010;
- de voorgelegde stukken;

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 8 oktober 2010, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING

1. De heer B kwam op 1 oktober 1997 als bediende in dienst van de N.V. J.S.T. Belgium.

Met ingang van 1 mei 2003 werd hij in de functie van Sales account manager gedetacheerd naar Izmir in Turkije; op 24 maart 2003 ondertekenden de partijen een bijzondere detacheringovereenkomst.

Volgens artikel 2 bekleedde hij een vertrouwenspost en diende hij te rapporteren aan de algemeen directeur of zijn plaatsvervanger.

2. Eind 2006 rezen er moeilijkheden tussen partijen omtrent de uitvoering van de opdracht, zijn verloning en omtrent de regeling van de arbeidsvergunning van de heer B. Hij stelde hiertoe zijn werkgever in gebreke bij brieven van zijn raadsman van 28 november 2006 en 26 december 2006. Op 9 januari 2007 interpelleerde hij de inspectiedienst Toezicht op de Sociale Wetten te Vilvoorde.

3. Op 19 januari 2007 werd de heer B door zijn werkgever ontslagen met dringende reden na een rapport van zijn hiërarchische meerdere aan de algemeen directeur van dezelfde datum.

De ingeroepen dringende redenen resumeren zich als volgt:

- het niet opvolgen van de instructies gegeven door de heer N het niet volgen van de standaardprocedures en het niet doorgeven van bezoekplannen;
- het niet ondertekenen van de beloftebrief in verband met belangenvermenging en de vastgestelde belangenvermenging via de Turkse firma Reus, waarvan hij medeoprichter en meerderheidsaandeelhouder was;
- het tijdens de arbeidsovereenkomst uitoefenen van concurrerende activiteiten via de firma Reus ten aanzien van de afnemer en concurrent Axon Cables.

4. Op 25 januari 2007 dagvaardde de heer B de N.V. J.S.T. voor de arbeidsrechtbank te Brussel in betaling van achterstallig loon, een saldo vakantiegeld, een saldo verblijfsvergoeding 2005 en 2006, een vergoeding huurwaarde wagen, de terugbetaling van het professioneel gebruik van de eigen wagen, een schadevergoeding omwille van tewerkstelling in het buitenland zonder arbeidsvergunning en de kosten van zijn raadsman.

Bij conclusies, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank te Brussel op 31 mei 2007, breidde hij deze vordering uit op grond van artikel 807 Ger. W. met volgende nieuwe eisen: betaling van een opzeggingsvergoeding, vertrekvakantiegeld, feestdagenloon, pro rata oudejaarspremie en een vergoeding wegens misbruik van ontslagrecht, telkens voor € 1 provisioneel, te vermeerderen met wettelijke en gerechtelijke intresten.

Bij conclusies van 2 april 2008 preciseerde de heer B al deze vorderingen als volgt:

- € 19.680,34 netto als herstel in natura voor de schade ingevolge het misdrijf van het niet correct betalen van loon
 - € 3.465,86 bruto als saldo vakantiegeld
 - € 10.263,80 netto als saldo verblijfsvergoeding 2005 en 2006
 - € 1.950 netto voor het niet ter beschikking stellen van het privé voordeel van de firmawagen
 - € 7.537,50 netto als terugbetaling van het professioneel gebruik van zijn wagen ten voordele van de werkgever
 - € 2.500 provisioneel als schadevergoeding wegens tewerkstelling in het buitenland zonder arbeidsvergunning
 - € 2.061,85 netto wegens nog niet terugbetaalde onkosten
 - € 74.244,58 bruto provisioneel als opzeggingsvergoeding
 - € 4.530,98 bruto provisioneel als vertrekvakantiegeld
 - € 330,14 provisioneel als pro rata oudejaarspremie
 - € 5.000 als vergoeding wegens misbruik van ontslagrecht
- al deze bedragen te vermeerderen met wettelijke en gerechtelijke intresten.

5. Bij vonnis van de arbeidsrechtbank te Brussel van 18 juni 2009 werd de vordering tot betaling van een opzeggingsvergoeding en een vergoeding wegens misbruik van ontslag onontvankelijk verklaard en werd de heropening van de debatten bevolen voor de vordering tot betaling van een aanvullende verblijfsvergoeding; de overige vorderingen werden ongegrond verklaard.

6. Bij verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 29 september 2009, tekende de heer B hoger beroep aan en hernam hij zijn oorspronkelijke vorderingen.

De N.V. J.S.T. Belgium tekende incidenteel beroep aan wat betreft de door haar ingeroepen onontvankelijkheid van de vorderingen inzake pro rata eindejaarspremie en vakantiegeld bij uitdiensttreding en wat betreft de heropening der debatten omtrent de verblijfsvergoeding.

II. BEOORDELING.

1. Nu geen betekeningakte van het bestreden vonnis wordt voorgelegd, kan worden aangenomen dat het hoger beroep tijdig werd ingesteld. Het is regelmatig naar vorm en ook aan de andere ontvankelijkheidsvereisten is voldaan. Het is derhalve ontvankelijk. Hetzelfde geldt voor het incidenteel beroep.

De uitbreiding van de oorspronkelijke vordering

2. De heer B heeft op 25 januari 2007 een dagvaarding uitgebracht in verband met de uitvoering van de arbeidsovereenkomst en hij vorderde betaling van

achterstallig loon en van vergoedingen ingevolge de uitvoering van zijn detacheringovereenkomst.

Bij conclusies van 31 mei 2007 heeft hij nieuwe eisen ingesteld ingevolge de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst en dit op grond van artikel 807 Ger. W.

3. Ingevolge artikel 807 Ger. W. kan een vordering worden uitgebreid of gewijzigd indien de nieuwe op tegenspraak genomen conclusies berusten op een feit of akte, dit is een handeling, in de dagvaarding aangevoerd.

De enkele vermelding van een arbeidsovereenkomst in de dagvaarding waarbij een vordering wordt ingesteld tot naleving van welbepaalde verplichtingen voortvloeiend uit de uitvoering van de overeenkomst kan niet volstaan als aanvoering van een feit of handeling waarop een vordering kan worden gegrond tot betaling van vergoedingen verschuldigd wegens de verbreking van die overeenkomst.

De rechter die oordeelt dat de vergoedingen verschuldigd wegens de verbreking van die overeenkomst niet kunnen worden beschouwd als een accessorium of een uitvloeisel van de vordering inzake achterstallig loon verantwoordt zijn beslissing naar recht (Cass. 21 februari 1994, Arr.Cass. 1994, 182; Bull. 1994, 185; JTT 1994, 206, noot; Pas. 1994, I, 185; RW 1994-95, 742; zie ook Cass. 30 december 1985, JTT 1987, 18).

4. De eerste rechter heeft een juiste toepassing gemaakt van deze beginselen.

De bij conclusies van 31 mei 2007 gestelde vorderingen wegens opzeggingsvergoeding en vergoeding misbruik van ontslagrecht zijn geen uitvloeisel van de oorspronkelijke vordering inzake achterstallig loon en de naleving van verplichtingen voortvloeiend uit de uitvoering van de overeenkomst. Ze vloeien dan ook niet voort uit een feit of akte in de dagvaarding aangevoerd en de enkele verwijzing naar het bestaan van een arbeidsovereenkomst kan hiertoe niet volstaan.

Terecht heeft de eerste rechter deze vorderingen dan ook onontvankelijk verklaard.

Dit is anders voor de vorderingen inzake pro rata eindejaarspremie en vakantiegeld bij uitdiensttreding, omdat de pro rata eindejaarspremie een looncomponent is en er in de inleidende dagvaarding zowel achterstallig loon als een saldo vakantiegeld werd gevorderd.

Voor deze onderdelen kon de oorspronkelijke ingestelde vordering dan ook worden uitgebreid op grond van artikel 807 Ger. W., daar ze wel berusten op een feit of akte, in de dagvaarding aangevoerd. Deze vorderingen zijn dan ook ontvankelijk en zullen hierna bij de bespreking ten gronde verder worden behandeld.

Het hoger beroep en het incidenteel beroep zijn wat betreft deze onderdelen ongegrond.

Achterstallig loon en vakantiegeld hierop plus vakantiegeld einde dienst

5. Artikel 6 van de detacheringovereenkomst bepaalt in verband met de bezoldiging:

De werknemer heeft recht op een vaste jaarlijkse nettobezoldiging van € 40.000. Deze bezoldiging wordt 12 maal per jaar uitbetaald door de werkgever en dit op de laatste werkdag van elke maand. De maandelijkse betalingen zullen gebeuren in Turkse lire. Aangezien de werkgever een nettoloon in euro garandeert, zal hij het

wisselkoersverschil dat resulteert uit de 12 betalingen in Turkse lire en de wijzigende wisselkoers op zich nemen. Elk kwartaal zullen de betalingen in Turkse lire geschieden op basis van een vaste wisselkoers Euro/TL. Het wisselkoersverschil zal na elk kwartaal worden bijgesteld.

De werknemer zal recht hebben op alle vergoedingen en premies voorzien door de wet en de CAO's....

In artikel 10 wordt bepaald dat voor de vakantie verwezen wordt naar de Belgische wetgeving.

Artikel 13 bepaalt dat de overeenkomst wordt beheerst door het Belgisch recht.

6. Op grond van artikel 38 van het KB van 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie (hierna genoemd *het vakantiebesluit*) betaalt de werkgever aan de bedienden die vakantie neemt:

1° de normale bezoldiging in overeenkomst met de vakantiedagen

2° per maand in de loop van het vakantiedienstjaar gepresteerde of daarmee gelijkgestelde dienst, een toeslag die gelijk is aan 1/12 van 92 pct. van de brutowedde per maand waarin de vakantie ingaat.

Artikel 38 bis voegt hieraan toe:

Voor de toepassing van deze afdeling wordt het deel van de bezoldiging dat niet als basis dient voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen... niet in aanmerking genomen voor het berekenen van het bedrag van het vakantiegeld...

Aangezien aldus het enkel vakantiegeld de normale doorbetaling is van de bezoldiging tijdens de vakantiedagen en het dubbel vakantiegeld een toeslag is op dit enkel vakantiegeld, kan het dubbel vakantiegeld niet begrepen zijn in het overeengekomen loon.

De bepalingen van de artikelen 38, 39 en 46 van het vakantiebesluit, die de berekening van het vakantiegeld van de bedienden regelen, zijn bepalingen van dwingend recht (Cass. 29 januari 1996, Arr. Cass. 1996, nr. 61). Dit brengt met zich dat het recht op vakantie verworven is niettegenstaande elke strijdige overeenkomst (E. Maes, *Jaarlijkse vakantie in Sociale Praktijkstudies*, 2008, 149). De werknemer kan er dus bij overeenkomst niet van afzien.

Met betrekking tot artikel 39 stelde het Hof van Cassatie uitdrukkelijk dat het vakantiegeld niet in het loon kan worden begrepen (Cass. 1 juni 1987, JTT 1987, 313 met noot C. Wantiez). In het cassatiearrest van 15 januari 1990 (R. W. 1990 -91, 359) wordt daaraan toegevoegd dat partijen bij de arbeidsovereenkomst niet geldig kunnen bedingen dat zulks wel het geval zal zijn (in dezelfde zin Cass. 25 oktober 1999, Soc. Kron. 2000, 383).

Dit wordt ook bevestigd in het arrest van het Hof van Justitie van 16 maart 2006, zaak C-131/04 en C-257/04:

De verplichting vakantieloon te betalen heeft tot doel, de werknemer tijdens de jaarlijkse vakantie in een situatie te plaatsen die qua beloning vergelijkbaar is met de situatie tijdens de gewerkte periodes. ...

voorts behoort artikel 17 van de richtlijn (93/104/EG van 23 november 1993) niet tot de bepalingen waarvan de richtlijn uitdrukkelijk afwijkingen toestaat ... Derhalve is niet van belang of een dergelijke regeling van het vakantieloon al dan niet berust op een overeenkomst ...

artikel 7 van de richtlijn verzet zich ertegen dat de betaling van het loon voor de minimale jaarlijkse vakantie in de zin van deze bepaling geschiedt in gedeelten die, verspreid over het betrokken arbeidsjaar samen met het loon voor verrichte arbeid worden uitbetaald, en niet als uitkering uit hoofde van een bepaalde periode waarin de werknemer daadwerkelijk vakantie opneemt.

7. Hieruit vloeit voort dat artikel 6 van de detacheringovereenkomst niet kan worden geïnterpreteerd in de zin dat het de gemeenschappelijke bedoeling van partijen is om het vakantiegeld in de overeengekomen nettobezoldiging in te sluiten.

Waar het vakantiegeld niet in het loon kan worden begrepen en partijen ook niet geldig kunnen bedingen dat dit wel het geval zal zijn, kan men zich niet op deze praktijk steunen om de overeenkomst toch in die zin te interpreteren. Indien dit toch de overeenkomst en dus de gemeenschappelijke bedoeling van de contracterende partijen zou geweest zijn, dan is een dergelijke overeenkomst niet geldig (HvJ. 16 maart 2006, zaak C-131/04 en C-257/04: Cass.15 januari 1990 (R. W. 1990 -91, 359; Cass. 25 oktober 1999, Soc. Kron. 2000, 383).

Ten onrechte verwijst J.S.T. hierbij naar Arb. Nijvel 12 november 2004, Soc. Kron 2006, 109. In deze rechtspraak wordt aanvaard dat de werkgever een jaarbedrag kan overeenkomen, waaruit het maandloon kan worden afgeleid. Maar in dat geval werd in de overeenkomst uitdrukkelijk bepaald dat het overeengekomen jaarbedrag een som bevatte, het vakantiegeld en de 13e maand inbegrepen. Hieruit volgde dat het maandloon bekomen werd door dit globale bedrag te delen door 13,92. Aldus werd het overeengekomen maandloon wel degelijk vermeerderd met vakantiegeld en 13e maand.

In artikel 6 van de detacheringovereenkomst daarentegen wordt bepaald dat het netto jaarloon van € 40.000 gedeeld wordt door 12 en betaald op de laatste werkdag van elke maand. Het was overbodig hierbij nog te bepalen dat de uitbetaling van de jaarlijkse nettobezoldiging diende te gebeuren in 12 *gelijke* schijven, daar bedingen in hun gewone betekenis moeten worden gelezen (art. 1156 en 1160 B.W.). Alleszins blijkt nergens uit dat overeengekomen werd dat het overeengekomen netto jaarloon diende te worden gedeeld door 13,92 (of 12,92), omdat het de bedoeling zou geweest zijn hierbij het dubbel vakantiegeld en gebeurlijk de 13e maand in te sluiten.

Integendeel artikel 6 bepaalt uitdrukkelijk dat de werknemer recht zal hebben op alle vergoedingen en premies voorzien door de wet en de CAO's. Dit kan niet anders begrepen worden dan dat de heer Buys bovenop het overeengekomen loon recht diende te hebben op het wettelijk vakantiegeld en gebeurlijk de eindejaarspremie die voorzien werd in de sectorale CAO.

Terecht stelt de heer B dan ook dat het overeengekomen nettoloan van € 40.000/jaar moet gedeeld worden door 12 en dat hij daarbovenop recht heeft op betaling van het dubbel vakantiegeld en gebeurlijk de eindejaarspremie.

8. De berekening van de heer B in verband met de achterstallen van het maandelijks netto loon kan worden bijgetreden. In deze berekening wordt rekening gehouden met de indexaanpassing en loonsverhogingen.

De heer B formuleert betreffende deze achterstallen een burgerlijke vordering voortspruitend uit een misdrijf.

Als vorderende partij heeft hij de bewijslast in verband met de misdrijven waarop hij zich steunt (Cass. 11 juni 2010, www.juridat.be; Cass. 30 september 2004, A.C., 2004, nr. 445).

Volgens de gegevens van de individuele rekening ressorteert de NV J.S.T. onder het paritair comité 209 (metaalfabrikatennijverheid).

De schending van een algemeen bindend verklaarde CAO is strafbaar op grond van artikel 56,1° van de CAO-wet van 5 december 1968.

Op grond van artikel 2 van de CAO van 13 november 2003 tot toekenning van een eindejaarspremie in de provincies Vlaams-Brabant, Waals-Brabant en het Brussels hoofdstedelijk gewest (KB 12 mei 2004, BS 28 juni 2004) geldt het toepassingsgebied van deze CAO slechts voor de gebaremiseerde en baremiseerbare bedienden.

De heer B dient derhalve aan te tonen of zijn vordering betreffende de eindejaarspremie op deze CAO steunt en of hij onder dit toepassingsgebied valt. Volgens artikel 2 van de detacheringovereenkomst bekleedde hij immers een vertrouwenspost en diende hij te rapporteren aan de algemeen directeur of zijn plaatsvervanger.

Sinds het cassatiearrest van 14 april 2005 (J.L.M.B. 2005, 856 met noot; JT 2005, 659 met noot) is het duidelijk dat de oorzaak van de vordering gelegen is in het geheel van feiten die de eisende partij inroept teneinde de vordering te onderbouwen, onafhankelijk van de juridische kwalificatie die zij daaraan geeft en ongeacht de toepasselijke wetbepalingen waarop zij zich beroepen heeft.

Dit geldt evenzeer voor de problematiek van de kwalificatie van de vordering in het arbeidsrecht, zoals kan afgeleid worden uit het cassatiearrest van 23 oktober 2006 (JTT 2007, 227 met conclusie Openbaar Ministerie) en nog duidelijker uit de cassatiearresten van 22 april 2007 (JTT 2007, 289 en JTT 2007, 481).

De heer B dient dus met betrekking tot de door hem weerhouden misdrijven het voorwerp en de feitelijke oorzaak van zijn vordering te preciseren en af te bakenen.

Het beroep betreffende dit onderdeel is gedeeltelijk gegrond, maar dient te worden aangehouden voor verdere verduidelijking.

9. Wat betreft de berekening van het saldo vakantiegeld gaat de heer B uit van de nettobedragen, zonder deze op een correcte wijze op te bruten.

Tevens rekent hij het dubbel vakantiegeld aan op de eindejaarspremie. Het dubbel vakantiegeld wordt berekend op basis van de brutowedde van de maand waarin de vakantie ingaat. Ongeacht wat in randnummer 8 wordt aangehaald, maakt het loon dat zoals een 13e maand, jaarlijks wordt betaald, geen deel uit van de wedde van die maand, ook al wordt het recht erop verkregen naar gelang de arbeid wordt verricht (Cass. 9 oktober 1989, R. W. 1989-90, 359).

Tevens volgt uit artikel 38 bis van het vakantiebesluit dat het deel van de bezoldiging dat niet als basis dient voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen niet in aanmerking mag worden genomen voor het berekenen van het vakantiegeld.

Ten onrechte rekent de heer B dan ook vakantiegeld aan op de huisvestingskosten, die dienen beschouwd te worden als een kost eigen aan de werkgever.

Met uitzondering van de bemerking in verband met de 13e maand – voorzover relevant -, gelden dezelfde bemerkingen voor de berekening van de heer B met betrekking tot het vakantiegeld einde dienst.

De heer B wordt dan ook uitgenodigd om op al deze punten een aangepaste en correcte afrekening op te maken.

Mits een juiste afrekening te maken, is het hoger beroep van de heer B voor dit onderdeel principieel gegrond.

Pro rata eindejaarspremie

10. Volgens de gegevens van de individuele rekening ressorteert de NV J.S.T. onder het paritair comité 209 (metaalfabrikatennijverheid).

Op grond van artikel 6 van de CAO van 13 november 2003 tot toekenning van een eindejaarspremie in de provincies Vlaams-Brabant, Waals-Brabant en het Brussels hoofdstedelijk gewest (KB 12 mei 2004, BS 28 juni 2004) hebben de bedienden recht op een pro rata eindejaarspremie, op voorwaarde dat zij een jaar in dienst zijn en niet ontslagen zijn om dringende reden.

Met verwijzing naar randnummer 8, dient de heer B ook hier aan te tonen of hij onder het toepassingsgebied van de CAO valt.

Verblijfsvergoeding 2005 en 2006

11. Artikel 7 bepaalt in verband met de onkostenvergoedingen eigen aan de detachering:

Terugbetaling van verblijfskosten in het buitenland

de werknemer ontvangt een forfaitaire verblijfsvergoeding, zoals die bepaald wordt voor de ambtenaren van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Deze vergoeding is per land en stad vastgelegd. Voor een verblijf in Izmir bedraagt een forfaitaire vergoeding € 35,94. Deze vergoeding dient als terugbetaling van de maaltijdkosten en is als volgt samengesteld:

- ontbijt : € 8
- middagmaal : € 9,94
- avondmaal : € 18

De hoogte van deze vergoeding kan het voorwerp uitmaken van een aanpassing opgelegd door het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Wanneer de werknemer reiskosten zal maken, kunnen deze kosten apart worden doorgerekend aan de werkgever via het opstellen van een "expense report". Voor deze verplaatsingen zal de werkgever geen forfaitaire verblijfsvergoeding betalen.

12. De heer B heeft onder zijn stukken 6 de ministeriële besluiten voorgebracht betreffende de dagelijkse forfaitaire verblijfsvergoedingen en de vergoedingen voor

het dekken van de huisvestingskosten, zoals van toepassing voor de ambtenaren van de FOD Buitenlandse Zaken.

Hij brengt echter enkel de voor hem voordelige tabellen voor, van toepassing op het personeel van het hoofdbestuur.

De eerste rechter heeft er nochtans terecht op gewezen dat deze MB's ook tabellen bevatten voor het buitenlands personeel. Ondanks de uitnodiging hiertoe in het bestreden vonnis, heeft dit de heer B niet toe bewogen om zijn stukken aan te vullen en aan te tonen dat de in de overeenkomst opgenomen vergoeding overeenstemt met de tarieven voor het hoofdbestuur. Ook de gevraagde aanpassing van de berekening bleef achterwege.

De NV J.S.T. heeft evenmin aan dit duidelijk verzoek voldaan.

Partijen dienen derhalve op dit punt hun standpunten nader te staven, zoals terecht door de eerste rechter opgemerkt.

De autovergoedingen

13. Artikel 7 bepaalt in verband met deze vergoedingen:

Kilometervergoeding

De werkgever zal de werknemer een kilometervergoeding betalen voor de gedane professionele kilometers die overeenstemt met de officiële tarieven. De kosten verbonden aan het invoeren en transporteren van de wagen van de werknemer, evenals de herinschrijving van de wagen in Turkije, zullen worden vergoed door de werkgever.

14. De heer B verwijt aan zijn werkgever dat deze naliet zijn wagen in Turkije in te voeren en daar in te schrijven en dat J.S.T. evenmin voorzag in een gelijkaardige wagen.

J.S.T. legt uit dat deze invoer te duur was en dat men daarom beslist had een huurwagen aan de heer E ter beschikking te stellen tot mei 2004.

J.S.T. brengt onder haar stukken 19 de facturen voor in verband met deze huurwagen, afgestempeld en geparafeerd door Avis Rent a car. Men ziet niet in waarom de werkgever dan nog een supplementair gederfd voordeel voor het privé-gebruik van de firmawagen aan de heer B zou moeten vergoeden.

Uit de e-mails die de heer B voorlegt onder zijn stukken 21 blijkt dat hij nadien in Turkije een eigen wagen heeft aangekocht en dat er met de werkgever een nieuwe onderhandeling is geweest in verband met de kosten die hij hiervoor zou aanrekenen wegens het professioneel gebruik.

Uit deze stukken en de antwoord e-mails, die J.S.T. voorbrengt onder haar stuk 20, blijkt duidelijk dat de heer B uiteindelijk vrede genomen heeft met een maandelijks forfaitaire vergoeding van € 850 plus de terugbetaling van de brandstof.

Gelet op het feit dat de partijen dus in de loop van de tewerkstelling een nieuwe afspraak hebben gemaakt ter vervanging van de hierboven vermelde regeling van artikel 7 van de detacheringsovereenkomst, werd de vordering door de eerste rechter terecht ongegrond verklaard.

De heer B toont niet aan dat deze nieuwe afspraak niet zou zijn nageleefd.

Het hoger beroep is op dit punt ongegrond.

Onkostenvergoeding

15. Deze vordering werd voor het eerst gesteld bij conclusie van 2 april 2008, zijnde meer dan een jaar na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst op 19 januari 2007, zodat de eerste rechter dit onderdeel terecht verjaard heeft verklaard bij toepassing van artikel 15 van de arbeidsovereenkomstenwet.

Ook wat dit onderdeel betreft is het hoger beroep ongegrond.

Schadevergoeding wegens tewerkstelling in het buitenland

16. De heer B houdt voor dat hij door de fout van zijn werkgever illegaal verbleef en werkte in Turkije.

J.S.T. verwijst naar een e-mail van 28 maart 2006, waarin de Turkse autoriteiten aangeven dat de heer B zelf naliet de nodige stappen te zetten.

Op basis hiervan stelde de eerste rechter terecht dat de heer B niet aantoont dat er een fout is in hoofd van de werkgever.

Eveneens wees de eerste rechter terecht op het ontbreken van bewijs van de schade, omdat de heer B hiervoor een stuk voorbrengt in de Turkse taal, dat ook voor het hof onleesbaar is en wat hij ook in graad van hoger beroep nalaat te laten vertalen. In die omstandigheden bewijst hij ook zijn eventuele schade niet en het mogelijke oorzakelijk verband met de fout.

Terecht werd zijn vordering dan ook afgewezen en het hoger beroep is op dit punt ongegrond.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Recht sprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;
verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk en reeds ongegrond in zoverre de ontvankelijkheid van de vorderingen inzake pro rata eindejaarspremie en vakantiegeld bij uitdiensttreding wordt aangevochten.

Hervormt het bestreden vonnis in zoverre het de vorderingen van de heer B met betrekking tot de vergoeding tot herstel in natura van de schade geleden ingevolge het misdrijf van het niet correct betalen van loon en de vordering wegens achterstallig vakantiegeld en vertrekvakantiegeld ontvankelijk doch ongegrond verklaarde;

Houdt de vordering met betrekking tot de eindejaarspremie aan.

Gelet op de devolutieve kracht van het hoger beroep trekt het hof de vordering tot betaling van een aanvullende verblijfsvergoeding aan zich;

Alvorens over al deze onderdelen verder te beslissen, heropent de debatten teneinde de partijen toe te laten te antwoorden op wat gesteld is in randnummers 8, 9, 10 en 12.

Zegt dat de heer E dienaangaande zijn opmerkingen hierover kan neerleggen uiterlijk op 31 januari 2011

Zegt dat de NV J.S.T. dienaangaande haar opmerkingen hierover kan neerleggen uiterlijk op 15 maart 2011.

Zegt dat de heer B kan repliceren uiterlijk op 15 april 2011;

Zegt dat de NV J.S.T. kan repliceren uiterlijk op 29 april 2011;

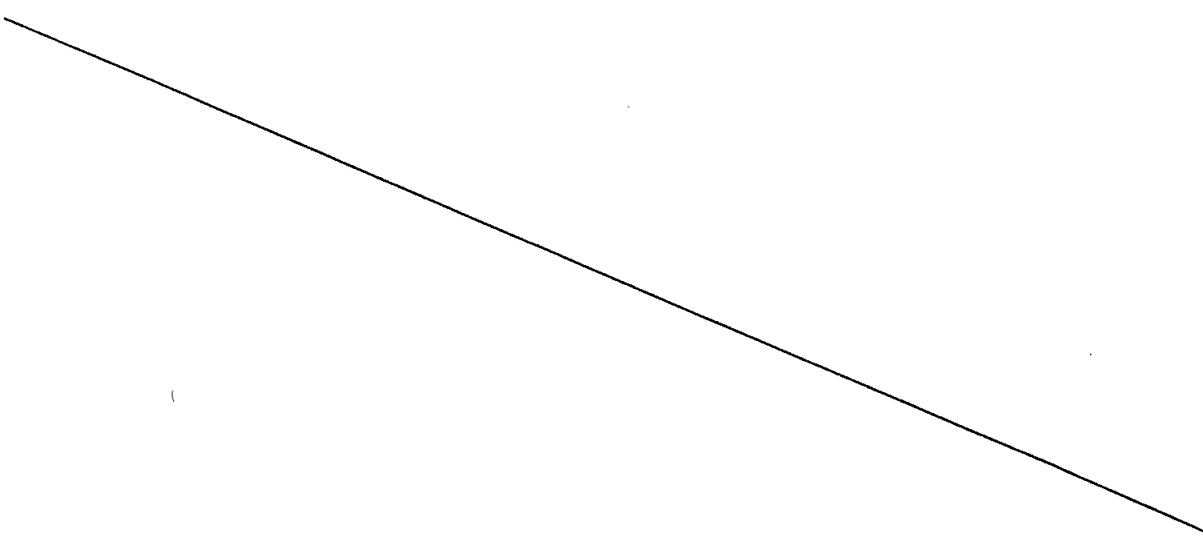
Stelt de zaak voor verdere behandeling op de openbare terechtzitting van de 3de kamer van dit Hof (**zaal 0.6**), Poelaertplein, 3 te 1000 Brussel op **10 juni 2011** om **14 uur**.

Om nadien hierover verder te oordelen als naar recht;

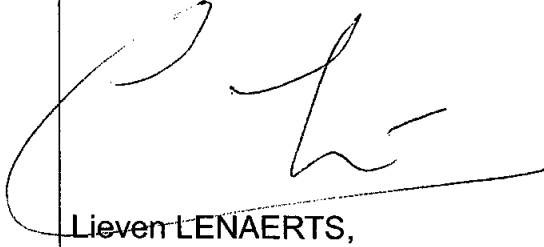
Bevestigt het vonnis voor het overige, meer bepaald wat betreft het onontvankelijk verklaren van de vorderingen tot betaling van een opzeggingsvergoeding en een vordering wegens misbruik van ontslag en wat betreft het ongegrond verklaren van de vergoedingen in verband met het privaat van de firmawagen en het professioneel gebruik van de privé wagen en de schadevergoeding wegens zogenaamde illegale tewerkstelling in het buitenland.

Verklaart de vordering tot betaling van een onkostenvergoeding verjaard.

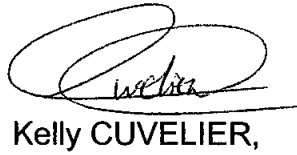
Houdt de beoordeling in verband met de kosten aan.

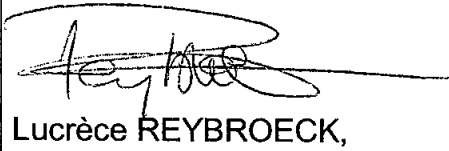
Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
Lieven LENAERTS, raadsheer,
Lucrèce REYBROECK, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Daniël HEYVAERT, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
bijgestaan door:
Kelly CUVELIER, griffier.

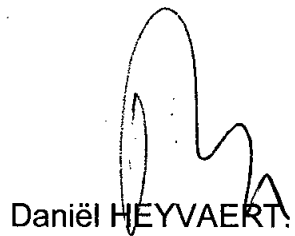
Lieven LENAERTS,

Kelly CUVELIER,

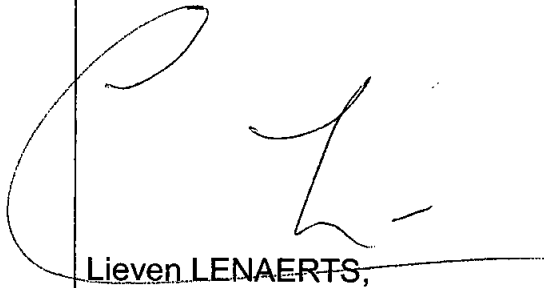
Lucrèce REYBROECK,

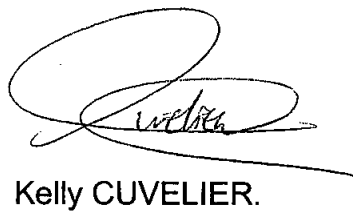
Daniël HEYVAERT.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 5 november 2010 door:

Lieven LENAERTS, raadsheer,
bijgestaan door
Kelly CUVELIER, griffier.

Lieven LENAERTS,

Kelly CUVELIER.